

## Chương 25

### Xuất Ngũ Nhập Thần

**N**ghe Tiêu Vương Tôn nói như người trong cuộc, thấy rõ tình hình, ba đại hán áo đen kinh hãi, mồ hôi đổ ướt trán, quanh mặt, rơi xuống ngực.

Dĩ nhiên, mồ hôi chảy lòn bên trong chiếc mặt nạ đồng.

Một trong ba, đột nhiên buông giọng căm hờn:

- Tức thay, Dương Toàn không cho biết là có Đế Vương Cốc chủ tại đây! Nếu biết được, khi nào anh em ta mạo hiểm mà vào! Đáng hận thật!

Tiêu Vương Tôn mỉm cười:

- Không nên trách hấn! Hấn đâu có biết là ta ở tại đây!...

Đại hán đầu não trong bọn nhìn Triển Mộng Bạch một thoáng, không nói gì.

Tiêu Vương Tôn tiếp:

- Suy theo đó, lão phu nghĩ rằng Dương Toàn và Đường Dịch có liên quan mật thiết với nhau. Song chẳng rõ Lam Đại tiên sinh có biết được sự tình hay chưa!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Theo nhận xét của hài nhi, thì Lam Thiên Chùy, Tô Siễn Tuyết, và Đường Dịch, bề ngoài xem thì không liên quan gì với nhau, song bên trong có ngầm cấu kết...

Đại hán đầu não chớp mắt, cất cao giọng:

- Triển công tử nói phải đó! Mọi việc đều do Lam Đại tiên sinh ngầm hoạch định chương trình hoạt động!

Quần hùng nhao nhao lên.

Lam Đại tiên sinh khảng khái, hào hiệp như vậy, mà vẫn tham gia một tổ chức chuyên hành bạo ngược, phản nghịch với chính nghĩa của võ lâm!

Một điều không ai tưởng nổi!

Triển Mộng Bạch vốn đã nghi ngờ Lam Đại tiên sinh, bây giờ có sự xác nhận đó, chàng càng tin là mình luận xét rất đúng, tự nhiên phải căm phẫn hơn trước.

Tiêu Vương Tôn thì trầm ngâm nghĩ ngợi, không biểu lộ một cảm tượng nào.

Lời nói của đại hán áo đen không làm dao động tâm thần của lão!

Hùng Chánh Hùng hỏi:

- Dương Toàn hiện giờ ở đâu?

Người đầu não áo đen đáp:

- Sau khi hấn chỉ điểm địa phương, đường đi lối bước rồi, thì ly khai bọn ta ngay! Ta đã sai phái hai người hộ tống hấn. Chẳng rõ hiện giờ hấn ở tại đâu?

Đỗ Vân Thiên hỏi:

- Còn Đường Dịch? Y hiện tại ở đâu?

Người áo đen thở dài:

- Lão tổ tôn của bốn môn vừa quy tiên, chuởng môn nhân đang thủ hiếu cử tang tại nhà.

Nghe nói Đường Vô Ảnh đã chết, Triển Mộng Bạch giật mình, thầm nghĩ:

- Không ngờ ta nói một câu bất thường, tạo cái điềm gở cho lão nhân gia!...

Quần hùng xúc động trước cái tin đó.

Tiêu Vương Tôn thở dài:

- Đường Vô Ảnh là một bậc hào kiệt đương thời! Tiếc thay! Trong khi giang hồ hầu như đại loạn, thì lão ta lại hối hả ra đi, ai ai cũng trầm buồn, cho rằng cái chết của Đường Vô Ảnh là một bất hạnh lớn cho võ lâm!

Đỗ Vân Thiên trầm giọng:

- Trước hiện tình này mà Đường Dịch giam mình được giữa bốn bức tường thì thật là một sự kiện khó tin!

Trong quần hùng, một người ứng tiếng:

- Tại hạ bảo đảm tin đó là thật! Chính tại hạ vừa từ Đường phủ đến đây!

Y lược thuật những diễn biến tại Đường phủ, trong mấy ngày cuối sau cuộc hôn lễ của Đường Yến.

Đỗ Vân Thiên lại hừ một tiếng:

- Không ngờ Đường Dịch cũng có hiếu tâm!...

Lão đưa tay chỉ ra ngoài, hỏi:

- Ở đó, có năm người, tại đây có ba, chúng ta phát lạc như thế nào?

Trương lão tam nằm tại chỗ, hận bọn áo đen vô cùng, lên tiếng trước mọi người:

- Giết hết! Giết cái thứ tàn ác đó, không chừa một mạng!

Quần hùng ồn lên một lúc, có người đồng tình, có người phản đối.

Hùng Chánh Hùng quát to:

- Các huynh đệ im lặng đi, để tỳ Cốc chủ định đoạt.

Quần hùng im phăng phắt.

Tiêu Vương Tôn trầm ngâm một lúc, từ từ thốt:

- Chúng là những kẻ tay sai, trách nhiệm chính không thuộc về chúng! Ta nên rộng lượng, tha cho chúng.

Trương lão tam và một số người bất bình, song chẳng ai dám nói gì.

Đỗ Vân Thiên cười nhẹ:

- Cốc chủ có từ tâm, lẽ nào lão phu lại hiếu sát? Chúng bay hãy cởi bỏ túi da, rồi rút đi!

Ba đại hán áo đen thở phào, lập tức tháo túi da, bỏ xuống nền, vòng tay chào khắp quần hùng, rồi vọt mình qua cửa sổ.

Đỗ Vân Thiên gọi với:

- Đừng quên đồng bọn của các người ở bên ngoài đó!

Lão cười nhẹ, tiếp:

- Bọn đó hẳn chỉ là đồ tôn đồ tử của Đường Dịch, tha cho chúng là phải!

Nói như thế, là cho rằng bọn đó có võ công tầm thường, có giết cũng vô ích.

Lão là người lịch lãm giang hồ, khi nào lão chịu lưu hậu hoạn! Vì lão cho rằng bọn đó vô dụng, cho nên lão bằng lòng tha chúng.

Tám gã đại hán áo đen đi mãi không ngừng, không ai nói với ai một tiếng nào.

Qua hai dặm đường, người đi đầu dừng chân, đoàn người dừng theo.

Nơi đó, là một lùm cây rậm rạp.

Người đi đầu bảo:

- Lôi hấn ra đây!

Hai đại hán bước tới lùm cây, tốc lá khô lên, khiêng một người đến trước mặt kẻ chủ não.

Người bị khiêng chính là Dương Toàn, hơi thở của hấn yếu lắm rồi.

Thì ra, bọn áo đen vừa rồi đã nói dối. Thay vì cho đồng bạn hộ tống Dương Toàn đi xa, họ dấu hấn tại đây!

Hấn nằm đó chờ, thương thế hành hạ, sương lạnh, đất lạnh thấm vào mình, hấn chịu không nổi, suýt chết mấy lượt.

Thấy người chủ não, hấn thoáng lộ vẻ mừng, cố lấy sức hỏi:

- Thành... thành công chứ?...

Người đầu não cười lạnh:

- Người đừng hỏi gì vội! Hãy nghe ta hỏi đây! Từ ngày Tô Siễn Tuyết đưa người vào Ngạo Tiên Cung, làm môn đệ của lão Lam, tính đến nay đã được mấy năm rồi?

Giọng nói trầm trầm, tỏ rõ cái oai khí.

Dương Toàn sững sờ trước thái độ nghiêm lạnh của người đó, ấp úng:

- Hơn... hơn mười năm!

Người đó vẫn lạnh lùng:

- Ngày thường, người tự phụ là thông minh, mẫn cán hơn bất cứ người nào, vậy trong mười năm đó, người đã làm nên những việc gì, hãy kể cho ta nghe.

Dương Toàn lộ vẻ sợ hãi, run run giọng:

- Bất cứ làm việc chi, tiểu đệ cũng tận tâm, tận lực, song người muốn mà trời chẳng chiều người, nên vừa thành công là vừa thất bại. Đại thúc ơi, nên thông cảm cho tiểu đệ!

Người đó cười gằn:

- Ta chỉ biết người là một kẻ vô dụng! Hoàn toàn vô dụng!

Dương Toàn kêu lên:

- Nhưng... việc vừa rồi...

Người đó nổi giận:

- Vừa rồi... Hừ hừ! Nếu ta không có ý tỏ ra là một kẻ có võ công tầm thường, chịu lòn, khuất phục, thì đã chết nơi tay hai lão quỷ Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên rồi! Còn việc gì nữa mà người nhắc?

Dương Toàn xám mặt:

- Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên có mặt tại đó? Trời ơi! Tiểu diệt nào có biết!

Người đó lại hừ một tiếng:

- Không biết mới thông minh! Cái thông minh của người rề giá hơn sự ngu ngốc của một gã thất phu! Cái gì người cũng không biết, không biết! Không biết thì còn sống làm gì? Huống chi, người ở trong tình trạng này, ta chỉ sợ người không sống nổi với thương thế đó đâu!

Dương Toàn van cầu:

- Đại thúc ơi!... Xin đại thúc mang tiểu diệt đi với, đừng bỏ tiểu diệt lại đây! Ngày sau... ngày sau... tiểu diệt thay thế lão nhân gia...

Gương mặt của người đó lạnh hơn giá băng, hẳn biết là có van cầu cũng vô ích, nhưng không van cầu thì làm gì bây giờ!

Người đó từ từ đưa tay lên, nhắm đỉnh đầu của hắn.

Dương Toàn chưa kịp rú lên, người đó cười lạnh, thốt:

- Đại thúc thương người, nên cho người sung sướng đó! Đang đau khổ mà được chết gấp, thì còn gì sướng bằng?

Bàn tay đó hạ nhanh.

Dương Toàn chỉ buông được hai tiếng:

- Đường Dịch...

Rồi co rúm mình, tắt thở.

Hắn không chết vì kẻ địch, hắn chết dưới tay người nhà! Đúng là một kết cuộc thâm thảm!

Người đó tung chân đá xác Dương Toàn vào bụi cỏ, đoạn gỡ chiếc mặt nạ đồng, ngẩng mặt lên không, bật cười lớn:

- Tiêu Vương Tôn, nếu người có mặt tại đây, chắc người không ngờ là đã gặp Đường Dịch!

Phải! Đúng là Đường Dịch, với gương mặt ồm, thần sắc âm trầm, mà ai ai cũng tưởng đang đóng cửa giam mình, thủ hiếu cư tang!

Bảy đại hán kia cúi đầu, xuôi tay, im lặng.

Đường Dịch lẩm nhẩm:

- Triển Mộng Bạch! Triển Mộng Bạch! Hôm nay ta không giết được người, thì ngày khác, ta sẽ có dịp giết người! Chỉ cần ta đến Quân Sơn trước người, là cầm chắc người phải bỏ mạng!

\*

\*      \*

Trong khi Đỗ Vân Thiên chữa trị cho Trương lão tam, thì Tiêu Vương Tôn đưa Triển Mộng Bạch vào phòng kín, chữa trị cho chàng.

Thương thế của Triển Mộng Bạch, ngoài Tiêu Vương Tôn ra, không còn ai chữa nổi, chỉ có lão mới giúp được chàng phục hồi công lực, còn người nào khác thì bất quá chỉ có thể chữa lành thương thế, cứu vãng tính mạng mà thôi.

Bởi biết vậy, Tiêu Phi Vũ an tâm theo Tuyệt Hồng sư thái, không còn lo ngại cho chàng nữa.

Phải trọn một ngày tròn, Tiêu Vương Tôn mới hoàn tất việc cứu chữa cho Triển Mộng Bạch.

Khi cả hai rời phòng kín, ra ngoài, Tiêu Vương Tôn tiều tụy thấy rõ, còn Triển Mộng Bạch thì thần thái tươi hân lên, xem ra hơn trước đến mấy phần.

Họ ở lại với quần hùng thêm hai hôm nữa, mới cáo từ.

Quần hùng đưa họ một đoạn trường, rồi trở lại, cùng thương nghị công cuộc trùng hưng Bối Kỳ Môn.

Cả ba lên đường, cười cười, nói nói, vui vẻ vô cùng. Họ không đi gấp, song ai ai cũng có thuật kinh công cao, đoạn đường qua nhanh hơn những người vội bước.

Bỗng, Triển Mộng Bạch kêu lên:

- Cái gì thế?

Thì ra, chàng thấy việc lạ.

Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên cũng đã thấy rồi. Việc lạ đó là hai đàn kiến, kẻ có hàng ngàn, hàng vạn con, đàn bò đi, đàn bò về.

Tất cả hai đàn, đi đến một chỗ, về từ một chỗ, và chỗ đó là một bụi cỏ.

Họ dừng chân.

Triển Mộng Bạch thốt:

- Trong bụi cỏ hân có sự lạ. Hai nhĩ đến đó xem.

Tiêu Vương Tôn hỏi:

- Đỗ huynh biết loại kiến này tên gì chẳng?

Đỗ Vân Thiên đáp:

- Thực Thi Nghi!

Kiến ăn thây người!

Bỗng, Triển Mộng Bạch kêu lên một tiếng kinh hãi, lùi lại mấy bước.

Đỗ Vân Thiên hỏi:

- Trong bụi cỏ, có xác người phải không?

Triển Mộng Bạch quay đầu lại, mặt xám xịt, giọng run run:

- Thây đó... của... của...

Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên biết ngay chàng nhận ra xác chết rồi, họ cùng cau mày, cùng lướt tới.

Dù thây bị đàn kiến đục khoét trăm ngàn lỗ, họ cũng nhận ra là Dương Toàn.

Cả hai cùng sững sốt.

Đỗ Vân Thiên thở dài:

- Nhân quả tuần hoàn! Báo ứng không sai! Hắn thông minh, song đem trí thông minh dùng không đúng chỗ, thành ra phải có kết cục bi thảm như thế! Thiện tai. Thiện tai!

Tiêu Vương Tôn nhếch nụ cười khổ, dậm chân, thốt:

- Không ngờ hai chúng ta cũng bị lừa cả!

Đỗ Vân Thiên cau mày:

- Ai lừa?...

Lão vụt miệng, tiếp:

- À! Đường Dịch! Tên chủ não của bọn đại hán áo đen là Đường Dịch!

Tiêu Vương Tôn gật đầu:

- Rất tiếc, chúng ta sơ ý, không bảo chúng gỡ nạ. Bây giờ, thả cộp về rừng rồi, phiền phức sẽ đến với chúng ta nhiều hơn.

Họ là những người thừa kinh nghiệm, thấy xác Dương Toàn là hiểu ngay sự tình.

Triển Mộng Bạch rất thương cảm trước cái chết thảm của Dương Toàn. Dù sau, chàng và hắn cũng có một thời gian kết nghĩa với nhau. Chàng xin với Tiêu Vương Tôn và Đỗ Vân Thiên cho chàng mai táng xác chết để giữ vẹn tình nghĩa với Dương Toàn.

Đáp nắm mộ xong, Triển Mộng Bạch lạy ba lạy, rồi theo Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên tiếp tục hành trình.

Hai hôm sau, họ đến Hoa Dung, về phía bắc Động Đình Hồ.

Họ vào khách sạn nghỉ ngơi một lúc, rồi ăn uống.

Tiêu Vương Tôn thở ra, thốt:

- Lão phu còn một việc khả nghi, nếu không tra cứu tường tận, hẳn là phải thắc mắc suốt đời.

Đỗ Vân Thiên cười nhẹ:

- Có phải là về cái việc Lam...

Tiêu Vương Tôn gật đầu:

- Đúng vậy! Muốn tra cứu việc đó, một mình lão phu e không kham nổi. Chẳng hay Đỗ huynh có thể tiếp tay lão phu chăng?

Đỗ Vân Thiên gật đầu:

- Tự nhiên lão phu không thể từ chối! Lam Thiên Chùy là bậc nhân kiệt đương thời, giả như lão ta có làm những việc hồ đồ, thì thật là khiến cho ai ai cũng chán nản, sinh ra nghi ngờ luôn toàn thể võ lâm!

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Hôm đó, gã áo đen có nói là mọi việc đều do Lam Thiên Chùy hoạch định, lão phu không khỏi phần hận lão Lam. Nhưng bây giờ, biết được gã ấy là Đường Dịch, thì tình huống hơi khác. Bởi rất có thể Đường Dịch dùng lối "di hoa tiếp mộc", cố ý tạo nghi ngờ, thực hiện một âm mưu ly gián!

Tuy đối thoại với Tiêu Vương Tôn, song lão có ý hướng về Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Bao nhiêu diễn tiến đều chỉ về Lam Đại tiên sinh, làm hài nhi không khỏi nghi ngờ! Hài nhi còn mong gì hơn là có sự lầm lạc...

Nhưng, chàng vẫn nghĩ, chứng tích quá rõ ràng, nhất định không có sự lầm lạc được.

Rồi chàng thở dài.

Thực tình, chàng không muốn thấy một ngày nào đó, cái hiệu danh của Lam Đại tiên sinh sẽ buông trôi theo dòng nước cuốn.

Còn chi đau lòng hơn cho bằng, khi một người mà chàng hết sức ngưỡng mộ, lại là nguy quân tử!

Tiêu Vương Tôn cũng hiểu rõ tâm tư của chàng, thở ra:

- Lão phu và Lam Thiên Chùy có cái giao tình dài hơn năm mươi năm. Cái giao tình đó có thể bảo đảm phần nào tư cách của lão ta!

Triển Mộng Bạch cúi đầu, buông gọn:

- Phải!

Tiêu Vương Tôn tiếp:

- Thương thế của con đã lành, công lực khôi phục, con thừa sức vào long đàm, hổ huyết. Ngày mai con có thể lên núi, tùy cơ hành sự.

Nhìn qua Đỗ Vân Thiên, lão tiếp:

- Còn ta và Đỗ huynh, hiện tại phải đi!

Hai vị đi rồi, Triển Mộng Bạch suy nghĩ mãi, đêm đó, chàng không chợp mắt.

Đến canh ba, bỗng chàng nghe có nhiều tiếng vó ngựa nện đường vang dội bên ngoài, lướt qua khách sạn.

Không ngủ được, thấy sự lạ, Triển Mộng Bạch động tính hiếu kỳ, muốn tra cứu rõ ràng.

Hà hướng, nơi đây là vùng phụ cận Quân Sơn, mọi động tĩnh hẳn đáng được chàng chú ý.

Nhất định đoàn kỵ sĩ đó phải có liên quan đến Tình Nhân Tiên.

Nghĩ như vậy, Triển Mộng Bạch không do dự, xuống giường, mặc vội áo vào, thoát ra khỏi phòng, giở thuật khinh công, phóng mình theo ngay.

Dĩ nhiên, chàng phải mang theo thanh thiết kiếm.

Người đuổi theo ngược, dù người có giỏi thuật khinh công đến đâu, cũng có bắt kịp, huống chi ngựa lại phi nước đại! Tuy nhiên, nhờ đêm tĩnh, mọi tiếng động đều nghe rõ ràng từ xa xa.

Ngựa chạy, người đuổi, khoảng cách xa dần, xa dần, tiếng vó chỉ còn nghe văng vẳng thôi.

Qua hơn mười dặm đường, đột nhiên vó ngựa ngưng bật.

Triển Mộng Bạch gia tăng tốc lực, lao mình vút vượt hơn trăm trượng nữa, lại thấy trước mặt một vầng trắng xóa.

Thì ra, là mặt nước. Chàng đã đến bờ hồ Động Đình.

Người vắng bóng, song hơn mười con ngựa nằm dài bên cạnh hồ. Con nào cũng sùi bọt mép, tất cả đều tắt thở. Hiển nhiên, chúng chạy quá nhanh, chịu không nổi, đến đây rồi, dừng lại, đứt hơi thở mà chết.

Nhìn ra mặt hồ, chàng thấy một chiếc thuyền lớn có ba cánh buồm, buồm kéo lên, lộng gió, thuyền tiến về hướng Quân Sơn.

Thuyền rời bờ, cách độ mấy mươi trượng, trôi xa dần, xa dần.

Quân Sơn hiện ra lơ mờ trong màn sương đục.

Chàng đến chậm một phút! Nhất định số người đó, con thuyền đó, phải có liên quan với Tô Siễn Tuyết rồi!

Chàng tức uất vô cùng.

Nhìn về Quân Sơn, chàng tự hỏi, Tô Siễn Tuyết ở nơi nào, và do ngã nào chàng lên núi được?

Hà huống, dù chàng biết lối đi, thì dọc theo đó, có hàng trăm, hàng ngàn hiểm nguy chờ chực.

Nếu chàng liều lĩnh xâm nhập, có thể chàng sẽ táng mạng trước khi gặp Tô Siễn Tuyết.

Chết như vậy, là oan uổng, là ngu.

Đêm vừa tan, phương đông đã lộ màu đỏ thắm, sương rơi lơ lửng trên mặt hồ, càng phút càng dày.

Mông lung trải rộng trước mặt chàng.

Hồ Động Đình rộng lớn, chu viên hơn trăm dặm, sương bay theo gió sớm thành mây, sóng nước bắt đầu lắng tãng, gợn nhấp nhô.

Đứng bên bờ hồ, Triển Mộng Bạch nhìn quan cảnh, trí mơ màng, nghĩ ngợi.

Chàng đứng đó, rất lâu, sương thấm y phục, song chàng không nghe lạnh.

Chàng nhớ đến những bóng hình quen thuộc từ thân yêu đến oán thù.

Chàng vái van tất cả, những kẻ đã ra đi, xin tất cả phù hộ cho chàng làm tròn sứ mạng.

Trong số những kẻ ra đi, có cha, có thầy, có mẹ, có tiền bối như Cung Cẩm Bạc, như Tần Vô Triệu...

Chàng hồi ức bao nhiêu diễn tiến trong dĩ vãng, bất giác xúc động tâm tình, lệ rơi lả chả...

Bỗng, chàng nghe đâu đây có tiếng khóc!

Lạ chưa! Sao lại có người khóc như chàng, khóc lúc đêm vừa tàn, ngày chưa đến? Mà lại ở cạnh hồ?

Tiếng khóc nghe thê thảm quá. Tiếng khóc của một nữ nhân, mà nữ nhân còn trong lứa tuổi thanh thiếu.

Qua âm thanh, Triển Mộng Bạch ước độ người.

Hào tâm động, hiệp khí bốc, Triển Mộng Bạch quên nỗi sầu tư, lau vệt lệ, vọt mình về hướng đó.

Chàng đến một cái gò. Sau gò, có đọt khói bốc lên nhẹ nhàng, càng lên cao càng lan rộng, tản mát dần rồi tan biến...

Triển Mộng Bạch không dám xuất hiện đọt ngột, nấp mình trên gò, quan sát.

Nơi đó, có hai thiếu nữ, vận áo đỏ, đưa lưng về hướng chàng. Cả hai đang quỳ, trước mặt họ là một chiếc lư hương, trong lư gỗ đàn hương đang bốc cháy.

Tiếng khóc, do hai thiếu nữ này phát ra, đọt khói bốc cao là khói đàn hương từ lư hương xông lên.

Họ có cái dáng rất đẹp, và họ cũng có vẻ thần bí vô cùng.

Triển Mộng Bạch thở dài, thầm nghĩ:

- Trên đời lại còn có người thương tâm như ta nữa sao? Mới sáng tin sương lại đến bờ hồ tưởng niệm cố nhân. Có lẽ người khuất mặt là người thân của họ, nên họ không ngại sương lạnh, chọn phút giây thanh tịnh nhất trong ngày để đốt nén hương lòng.

Chàng bồi hồi tưởng chừng mình là người đồng cảnh với hai nữ nhân đó, và kẻ được tưởng niệm cũng có liên quan đến mình.

Nàng bên tả có thân vóc gầy, bản chất yếu điệu, vừa khóc vừa kể lể:

- Triển Mộng Bạch! Triển đại thúc!... Xin anh hồn đại thúc an vui nơi...

Triển Mộng Bạch giật bắn mình, suýt rơi từ gò cao xuống. Chàng nằm mộng cũng không tưởng nổi họ đang tế điện chàng!

Họ cho là chàng đã chết rồi!

Thiếu nữ đó kể tiếp:

- Bọn tôi không bao giờ quên được đại thúc!... Bọn tôi rất hận không thể chết theo đại thúc... chỉ vì... chỉ vì... tôi chưa có thể chết được!... Tôi cần phải sống... để... để...

Âm thanh đó run quá!

Đột nhiên, chàng gọi to:

- Linh Linh! Phải Linh Linh đó chẳng?

Hai thiếu nữ giật mình, quay đầu lại.

Triển Mộng Bạch nhận ra, nàng bên tả đúng là Cung Linh Linh, còn nàng bên hữu là Tiểu Lan, một Hoa nữ trong Đế Vương Cốc, dành cho chàng rất nhiều cảm tình lúc chàng đến đó!

Chàng bay xuống, đồng thời thốt oang oang:

- Linh Linh! Triển đại thúc chưa chết!...

Nhưng, Cung Linh Linh và Tiểu Lan lùi lại. Tiểu Lan trừng mắt hỏi:

- Công tử... công tử còn sống?

Nàng ôm mặt chạy đi!

Triển Mộng Bạch sững sờ, ấp úng:

- Việc gì thế? Tại sao...

Cung Linh Linh lau lệ, gượng cười đáp:

- Nàng cảm thấy như thế nào ấy, nên bỏ chạy!...

Nàng bình tĩnh trở lại rất nhanh, mừng tượng những tiếng kể lể vừa rồi chẳng phải là do nàng phát xuất!

Tuy ốm yếu, nhưng nàng sanh tánh quật cường. Nàng quật cường ngay từ lúc nhỏ, khi hứng lưỡi kiếm của Cung Cẩm Bạc. Nàng không hề kêu la, cứ âm thầm chịu đựng.

Và nàng đã chịu đựng bao nhiêu gian khổ từ ngày ấy đến hôm nay? Nếu không có tánh quật cường, thì làm sao đương đầu nổi với bao sóng gió?

Nếu Triển Mộng Bạch chết, nàng có thể chết theo chàng. Song, biết chàng còn sống, thì chẳng bao giờ nàng để cho chàng thấy chân tình của nàng.

Chẳng bao giờ nàng chịu tỏ ra yếu đuối trước mắt chàng!

Bây giờ thì nàng đã lớn rồi, nàng trở thành một thiếu nữ, tâm tình của nàng cũng biến đổi theo số tuổi, dù nàng có nuôi dưỡng một tình hoài, thì nàng cũng hiểu trong con tim của Triển Mộng Bạch đã có một bóng hình ngự trị rồi.

Nàng còn hy vọng gì mà tỏ lộ nhược điểm của nàng?

Nàng mượn cảnh của Tiểu Lan, giải thích thái độ của Tiểu Lan chẳng khác nào giải thích thái độ của nàng.

Một nàng thì ôm đầu chạy đi, một nàng đứng lại, với vẻ lạnh lùng.

Họ cho rằng chàng đã chết, khóc than vì chàng. Bây giờ biết chàng còn sống, họ lạnh nhạt, họ trốn tránh!

Thế họ muốn cho chàng chết luôn? Chết thật sự? Bất giác, chàng buột miệng thốt:

- Nếu ta chết thật thì hay vô cùng!

Cung Linh Linh xót xa, thầm nghĩ:

- Triển đại thúc không biết được cái tâm của Linh Linh sao? Thế càng hay! Đại thúc đã có người yêu lý tưởng, thì biết cái tâm của Linh Linh làm gì nữa?

Nàng cười nhạt, cúi đầu hỏi:

- Dì Tiêu mạnh giỏi chứ?

Triển Mộng Bạch làm gì biết được uẩn khúc trong tâm tư, chàng đáp gọn:

- Bình an!

Nhìn kỹ lại nàng, Triển Mộng Bạch nhận ra nàng có vẻ lớn hơn trước nhiều, nàng trở thành một thiếu nữ thùy mị, đoan trang, có nhan sắc mỹ miều, lòng rộn niềm vui, điểm một nụ cười, tiếp:

- Linh Linh cho đại thúc biết đi, làm sao Linh Linh đến chốn này?

Cung Linh Linh đáp:

- Tôi cùng Tiểu Lan trốn khỏi Đế Vương Cốc, phiêu bạt một thời gian, gặp được một người rất tốt...

Nàng không nhắc cảnh đói khát dọc đường. Nàng không muốn Triển Mộng Bạch bi thương vì những thống khổ của nàng.

Nàng tiếp:

- Người đó là một phu nhân, thương hại cả hai chúng tôi, mang về đây nuôi dưỡng.

Triển Mộng Bạch giật mình:

- Về đây! Về Quân Sơn à?

Cung Linh Linh gật đầu:

- Vị phu nhân đó an trí bọn tôi tại một tòa trang...

Triển Mộng Bạch kinh hãi, kêu lên:

- Có phải là Tô Siễn Tuyết không?

Cung Linh Linh biến sắc:

- Sao đại thúc biết? Đại thúc quen phu nhân?

Triển Mộng Bạch dậm chân, không mở miệng nói gì nữa.

Chàng tự hỏi:

- Họ từ Côn Lôn thoát đi, làm sao bà ta biết mà đón tiếp họ đưa về đây?

Chàng hồi ức việc đã qua, lập luận:

Chế luyện Tình Nhân Tiên phải cần có Thôi Mộng Thảo. Phần lớn loại dược thảo này là do Đường Dịch cung cấp cho Tô Siễn Tuyết. Lúc Đường Vô Ảnh còn sống, Đường Dịch không thể chuyên quyền, chỉ dám âm thầm cung cấp nhỏ giọt. Nhu cầu Tình Nhân Tiên càng ngày càng nhiều, càng đòi hỏi số lượng Thôi Mộng Thảo nhiều hơn, thành ra số cung không đủ ứng cho số cầu.

Đường Dịch và Tô Siễn Tuyết thương nghị với nhau, Tô Siễn Tuyết đến Nam Cương tìm Lãnh Dực Sư, đem nhan sắc quyến rũ, Lãnh Dực Sư bị mê hoặc liền.

Do đó, Lãnh Dực Sư dành số lớn Thôi Mộng Thảo cấp cho bà, phần nhỏ gửi cho Đường Vô Ảnh.

Sau đó, Lãnh Dực Sư phát hiện ra Tô Siễn Tuyết chỉ dụ dẫn lão chứ không hề dành cho lão một chút chân tình. Lão nổi giận, lấy hết Thôi Mộng Thảo gửi cho Đường Vô Ảnh, không cho bà một cọng nào nữa.

Trong cơn cấp bách, Đường Dịch đành liều mạng lấy trọn số lượng Thôi Mộng Thảo bỏ vào hộp, sai kẻ thân tín mang đến Quân Sơn.

Còn Cung Linh Linh và Tiểu Lan thì bà gặp họ lúc từ Nam Cương trở về.

Thảo nào trên giang hồ vắng bóng bà một thời gian! Lúc đó, bà ở tại Nam Cương bên cạnh Lãnh Dực Sư.

Bà luôn luôn muốn mở mang thế lực, thấy Cung Linh Linh và Tiểu Lan có tư chất thông minh, tự nhiên thu dụng ngay!

Trong lúc chàng suy nghĩ, Cung Linh Linh thấp giọng thốt:

- Tô phu nhân là con người rất tốt, Triển đại thúc không nên có ý gì đối với bà!

Bỗng, Triển Mộng Bạch chụp tay nàng, nhìn vào mắt nàng, gần từng tiếng:

- Có khi nào đại thúc lừa Cung Linh Linh chăng?

Cung Linh Linh lắc đầu:

- Không khi nào!

Triển Mộng Bạch tiếp:

- Lời nói của đại thúc, Linh Linh tin được chẳng?

Cung Linh Linh sững sốt trước thái độ kỳ lạ của chàng lâu lắm, nàng mới hoàn hồn, gạt đầu.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Nếu vậy, đại thúc cho Linh Linh biết, Tô Siễn Tuyết là một nữ nhân ác độc tuyệt trần gian, một con người hung hiểm nhất đời.

Cung Linh Linh giương tròn đôi mắt, nhìn Triển Mộng Bạch như nhìn một quái vật!

Tô Siễn Tuyết đối xử với nàng như vậy mà lại là người ác độc sao?

Nếu bà ta ác độc thì trên đời này còn ai hiền lương nữa?

Nàng sẵn sàng xem bà như là một từ mẫu mà!

Triển Mộng Bạch gần từng tiếng:

- Linh Linh hãy tin lời đại thúc! Đại thúc không hề lừa dối Linh Linh đâu! Tô Siễn Tuyết là con người hiểm độc, bà ta là chủ nhân Tình Nhân Tiên đó!

Cung Linh Linh lại gạt mình lượt nữa.

Nàng không cầm được lệ thảm. Lệ trào cuộn chảy thành dòng, nàng đưa tay che mặt, khóc tức tưởi.

Triển Mộng Bạch vuốt nhẹ tóc nàng, an ủi:

- Linh Linh! Đại thúc biết Linh Linh có cái tâm rất tốt, từ lâu rồi. Linh Linh không muốn làm thương tâm đến bất cứ ai có thiện ý với Linh Linh! Song dù sao thì trong lứa tuổi còn nhỏ, Linh Linh dễ bị người dùng tình cảm giả dối để lừa gạt, để che khuất một tâm địa đen hèn. Có biết bao nhiêu nhân kiệt trong giang hồ mong chờ đại thúc khám phá sự bí mật của Tô Siễn Tuyết. Linh Linh hãy giúp đại thúc đi!

Cung Linh Linh cứ khóc! Nàng phải nói gì đây? Cả hai phía đều đáng tin hết, nàng phải chọn bên nào?

Nàng không muốn phản bội Tô Siễn Tuyết, và nàng cũng không dám nghi ngờ Triển Mộng Bạch.

Biết làm sao?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Linh Linh không muốn tin thì thôi vậy. Đại thúc cũng không cưỡng bách. Linh Linh nên bảo trọng lấy thân, đại thúc đi đây!

Chàng quay mình, bước từ từ.

Bỗng, Linh Linh ngẩng đầu lên, gọi:

- Triển đại thúc!

Triển Mộng Bạch mừng thầm, quay đầu lại, hỏi:

- Linh Linh...?

Cung Linh Linh đưa tay lau lệ, thốt:

- Tôi tin lời đại thúc! Đại thúc muốn hỏi gì, cứ hỏi, Linh Linh biết bao nhiêu, nói bấy nhiêu!

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Linh Linh thành thật, hay miến cưỡng tin?

Cung Linh Linh cương quyết:

- Đại thúc đừng hỏi như vậy, làm cho Linh Linh đau lòng! Vì đại thúc, Linh Linh sẵn sàng nói, chẳng hề hối hận, dù sau này có hậu quả như thế nào!

Trầm ngâm một chút, Triển Mộng Bạch hỏi:

- Linh Linh có thấy Lam Thiên Chùy chẳng?

Cung Linh Linh gật đầu:

- Có!

Triển Mộng Bạch lại hỏi:

- Lão từng đến đây chẳng?

Cung Linh Linh đáp:

- Chẳng những đến thường, hiện tại lão đang có mặt trên núi!

Triển Mộng Bạch biến sắc mặt, trầm giọng tiếp:

- Sự quan hệ giữa lão ta với Tô Siễn Tuyết như thế nào?

Cung Linh Linh suy nghĩ một chút:

- Trước mặt bọn tôi, cả hai luôn luôn giữ lễ độ rất kỹ, song có một hôm, tôi bắt gặp cả hai tranh luận với nhau rất hăng về một việc chi đó. Cuối cùng, Tô Siễn Tuyết khóc, nói: "Được! Chẳng lẽ người quên..." Lam Thiên Chùy chặn ngang lời nói của bà, quát lớn: "Được rồi! Ta y theo ý người!..." Lúc đó, lão phẫn nộ cực điểm, tay cầm chén rượu quăng ngay xuống đất.

Triển Mộng Bạch cảm hận:

- Tốt! Tốt!...

Đoạn chàng hỏi luôn:

- Muốn đến trang viện của Tô Siễn Tuyết, phải đi như thế nào? Dọc đường có mai phục chẳng?

Cung Linh Linh đáp:

- Nơi phu nhân ở là Tiềm Long sơn trang, ba phía có núi bao bọc, trước mặt có thủy trại ngăn chặn, nguy hiểm vô cùng. Nghe nói chung quanh trang viện đều có đặt cơ quan báo động. Trong hai hôm nay, sự phòng thủ được tăng cường, cực kỳ cẩn mật. Nếu muốn đến đó, chỉ có cách ngồi thuyền qua khỏi cửa ải thứ nhất trước Tiềm Long sơn trang, đến thủy trại, từ đó phải có người hướng dẫn.

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Trừ cách đó ra...

Cung Linh Linh tiếp:

- Còn một con đường bí mật đưa đến Nghinh Tân đình trong Tiềm Long trang, nhưng rất ít người biết cách đi đứng trên con đường này, vì có rất nhiều cạm bẫy!

Triển Mộng Bạch mừng rỡ:

- Nhưng Cung Linh Linh biết chứ?

Cung Linh Linh cúi đầu, thở dài:

- Vừa rồi, tôi do con đường đó đi đến đây.

Triển Mộng Bạch càng mừng hơn:

- Linh Linh dẫn đại thúc theo con đường đó vào trang...

Nhưng chàng sức nghĩ, Tô Siễn Tuyết đối xử rất hậu với Cung Linh Linh. Nàng được phép sử dụng con đường bí mật đó, chứng tỏ Tô Siễn Tuyết tín nhiệm nàng như thế nào!

Nàng có thể nào phản bội Tô Siễn Tuyết, đưa thù nhân đến chạm mặt bà ta chẳng?

Cái việc chàng vừa đòi hỏi, quả là quá đáng, có khác nào chàng dựa vào ân nghĩa ngày trước mà cưỡng bách nàng làm một việc trái đạo?

Chàng không tiếp nói cho tròn câu.

Cung Linh Linh nhìn chàng một lúc:

- Tôi biết, đại thúc không nỡ bảo tôi làm một việc trên ý muốn! Cho nên đại thúc bỏ dở câu nói. Nhưng, Linh Linh nữ nào để cho đại thúc phải chịu khó khăn! Đại thúc cứ đi theo tôi!

Triển Mộng Bạch xúc động phi thường.

Chàng cao giọng nói:

- Đại thúc xin hứa, nếu Tô Siễn Tuyết có chỗ tha thứ được thì đại thúc sẽ nể mặt Linh Linh mà cho bà toàn mạng.

Cung Linh Linh mỉm cười. Nụ cười ảm đạm làm sao!

Nàng quay mình, bước đi. Nhìn thân pháp nhanh nhẹn của nàng, Triển Mộng Bạch nhận thấy hiện tại nàng có võ công khá lắm rồi.

Chàng theo sau, lòng rối rắm với bao nhiêu ý niệm dập dồn.

Nếu không gặp Cung Linh Linh, ắt chàng khó mà lọt vào được Tiềm Long trang.

Đường chàng đương đi là một địa đạo, cứ cách khoảng vài trượng là có một ngọn đèn đồng.

Đi lâu lắm, Cung Linh Linh thốt:

- Chỗ ra ở kia kìa!

Chỗ kia, là bên trên đầu, nơi đó có một tấm cửa sắt, cao hơn trượng, có thang lên.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Bên ngoài có người canh gác chẳng?

Cung Linh Linh chưa kịp đáp, một tràng cười từ bên trên vọng xuống.

Âm thanh xuyên qua tấm sắt, vang dội cả tai, như tiếng trống liên hồi.

Người phát ra tràng cười đó quả có nội lực kinh hồn.

-- o O o --